DOMSTOLENS KENDELSE (anden afdeling)
10. juni 1987 *

I sag 317/85,

Eliodoro Pomar, forhenværende tjenestemand ved De europæiske Fællesskaber, med bopæl Playamar 13.7 C, Torremolinos, Spanien, ved advokat ved Cour d'appel de Lyon, Bernard Gouy og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat E. Arendt, Centre Louvigny, 34, rue Philippe-II, Luxembourg,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved juridisk konsulent D. Gouloussis som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos G. Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om, at Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgeren erstatning samt en række beløb, der i strid med tjenestemandsvedtægten enten ikke er blevet betalt eller er betalt for sent,

har

DOMSTOLEN (anden afdeling),

sammensat af afdelingsformanden T. F. O'Higgins, dommerne O. Due og K. Bahlmann,

generaladvokat: J. L. da Cruz Vilaça
justitssekretær: P. Heim

afsagt følgende

* Processprog: Fransk.

Kendelse

1 Ved stævning indgivet til Domstolens Justitskontor den 29. oktober 1985 har Pomar, forhenværende tjenestemand ved De europæiske Fællesskaber, i henhold til artikel 91 i vedtægten for tjenestemænd i De europæiske Fællesskaber anlagt sag, hvorunder han i det væsentlige påstår Kommissionen tilpligtet at betale nogle beløb, der dels skal tilkomme sagsøgeren som erstatning i anledning af, at Kommissionen gentagne gange har tilsidesat sine forpligtelser efter vedtægten, dels skal dække diverse misligholdte økonomiske forpligtelser.

2 Pomar, der er italiensk statsborger, gjorde tjeneste ved Det Fælles Forskningscenter i Ispra fra marts 1961 til den 30. juni 1974, da han fratrådte tjenesten. Ved skrivelse af 6. marts 1985 indgav han en klage til Kommissionen i anledning af dennes påståede krænkelse af bistandspligten i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 24 samt tilsidesættelse af den generelle forpligtelse til at værne institutionens ansatte; dette forhold hævdedes konkret at foreligge derved, at Kommissionen — i klar modstrid med ånd og bogstav i vedtægtens artikel 19 — for sent og kun delvis dispenserede fra tavshedspligten. Kommissionen hævdedes at have tilsidesat sine forpligtelser som anført over for sagsøgeren i forbindelse med nogle straffesager, der havde verseret mod Pomar ved nationale instanser. I klagen påtaltes endvidere, at en række ydelser og godtgørelser enten ikke var betalt eller var betalt for sent.

3 Det er uomtvistet mellem parterne, at de påståede pligtstridige forhold — uafhængigt af spørgsmålet om deres retlige rubricering — ikke ligger efter 1980.

4 Kommissionen har gjort gældende, at sagen er anlagt for sent og følgelig bør afvises, idet samtlige de af sagsøgeren påtalte forhold går tilbage til perioden 1974 til 1980. De forhold, der klages over, udspandt sig med andre ord ifølge Kommissionen senest i 1980, og sagsøgeren indgav først en klage i 1985. Det er herefter ubestrideligt, at fristerne i tjenestemandsvedtægtens artikler 90 og 91 ikke er overholdt.

5 Sagsøgeren har hertil anført, at søgsmålet er et erstatningssøgsmål, hvorunder der søges erstatning for følgerne af de fejl, som Kommissionen har begået, og at et

sådant søgsmål ikke er undergivet fristen i tjenestemandsvedtægtens artikel 91, men derimod den frist på fem år, der gælder for almindelige erstatningssøgsmål mod Fællesskaberne. Såfremt fristerne i vedtægtens artikler 90 og 91 findes anvendelige i nærværende sag, mener sagsøgeren at kunne påberåbe sig force majeure.

6 I henhold til procesreglementets artikel 92, stk. 2, kan Domstolen til enhver tid af egen drift efterprøve, om en sag bør afvises på grund af ufravigelige procesforudsætninger og således ikke kan realitetsbehandles; afgørelsen herom træffes efter bestemmelserne i artikel 91, stk. 3 og 4, uden at den mundtlige forhandling indledes.

7 Det fremgår af Domstolens faste praksis (dom af 22. oktober 1975, Meyer-Burckhardt mod Kommissionen, 9/75, Sml. s. 1171, og dom af 4. juli 1985, Allo mod Kommissionen, 176/83, Sml. s. 2155), at en tvist, der verserer mellem en tjenestemand og den institution, hvor han gør tjeneste, samt hidrører fra det ansættelsesforhold, der knytter den pågældende til institutionen, også når der er tale om et erstatningssøgsmål, omfattes af EØF-traktatens artikel 179 (eller af Euratom-traktatens artikel 152) og af tjenestemandsvedtægtens artikler 90 og 91; særlig hvad angår antagelsen til realitetsbehandling, falder den således hverken ind under bestemmelserne i de grundlæggende traktater, der indeholder de almindelige bestemmelser om Fællesskabernes ansvar uden for kontraktsforhold, eller under bestemmelserne i statutterne for Domstolen (EKSF, EØF, Euratom), der fastsætter en forældelsesfrist på fem år.

8 Det følger af det anførte, at tjenestemandsvedtægtens artikler 90 og 91 og ikke de førnævnte generelle bestemmelser i traktaterne og i statutterne for Domstolen finder anvendelse i nærværende sag.

9 I henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 91, stk. 2, kan et søgsmål rejst af en tjenestemand kun antages til realitetsbehandling, såfremt der er indgivet en forudgående klage til ansættelsesmyndigheden med hjemmel i artikel 90, stk. 2. Klagen over den akt, der hævdes at indeholde et klagepunkt, skal selv være indgivet inden for en frist på tre måneder.

10 Det står imidlertid fast, at ingen af de foranstaltninger, der måtte indeholde et klagepunkt i forhold til sagsøgeren — som hævdet enten ved en krænkelse at tjenestemandsvedtægtens artikler 19 og 24 eller på grund af manglende opfyldelse af sagsøgerens økonomiske krav — ligger senere end 1980.

11 Eftersom sagsøgeren først indgav klagen den 6. marts 1985, er det åbenbart, at hans søgsmål ikke er indgivet fristmæssigt i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikler 90 og 91.

12 For så vidt som sagsøgeren har påberåbt sig force majeure som begrundelse for, at søgsmålet blev anlagt for sent, bemærkes, at dette anbringende ikke kan tages til følge. Sagsøgeren har ikke godtgjort, at han ikke havde mulighed for at indgive en klage inden for den vedtægtsmæssige frist. Den omstændighed, at sagsøgeren fra 1975 gennemførte en omfattende brevveksling med Kommissionens tjenestegrene, viser yderligere, at det var ham muligt at opfylde denne formelle betingelse, om fornødent ved hjælp af en befuldmægtiget.

13 Det må herefter fastslås, at sagsøgerens søgsmål klart skal afvises.

14 Eftersom sagens akter indeholder samtlige de oplysninger, der er nødvendige for at pådømme sagen, er det ikke fundet fornødent at lade parterne afgive mundtlige indlæg.

Sagens omkostninger

15 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at betale sagens omkostninger. I henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne dog deres egne omkostninger i sager anlagt af Fællesskabets ansatte.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLEN (anden afdeling)

i henhold til procesreglementets artikel 91

og efter at have hørt generaladvokaten:

1) Sagen afvises.

2) Hver part bærer sine omkostninger.

Luxembourg, den 10. juni 1987.

P. Heim
Justitssekretær

T. F. O'Higgins
Formand for anden afdeling